

τρον νησόν μας Θήραν· ὥστε ἂν καὶ οἱ πλείστοι ἐξ ἡμῶν γνωρίζουσιν αὐτὸ, κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ γράψωμεν ἐνταῦθα ὀλίγα τινά, προτάτοντες περὶ τοῦ φυτοῦ τούτου, ἐν συντόμῳ, κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν συνήθειαν, τὴν βοτανικὴν αὐτοῦ περιγραφὴν. Ἰπάρχουσι διάφορα εἶδη Καμελλίας, ἐξ ὧν ἄλλα μὲν ἔχουσι τ' ἄνθη ἀπλά ἢ διπλά, ἄλλα δὲ μονόχρωα ἢ

σεσηπύτων, ἢ δὲ ὑπερέχουσα γαιώδης βάσις αὐτοῦ νὰ ᾖ τιτανώδης ἢ χαλικιώδης καὶ οὐχὶ ἀργιλώδης. Ὁ θάμνος οὗτος εἶναι ἀειθαλὴς καὶ μόλις ἀναβαίνει εἰς ὕψος 8—9 πηγῶν, φέρων πολλοὺς κλάδους ὀρθοὺς, λείους καὶ περιμήκει· ὁ δὲ φλὸς εἶναι τεφρόχρους. Τὰ ἄνθη, ἄσπρα ἀλλ' ὡραία, ἀναφύονται ἐπὶ τῶν κλάδων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μονήρη,

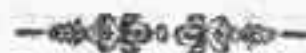
Καμελλία.

πολύχρωα· ὅλα δὲ ταῦτα γεννῶνται αὐτοφυῶς εἰς τὰ δάση τῆς Ἰαπωνίας καὶ Σινκῆς, εἰς δὲ τὴν Εὐρώπην, ὅπου κατὰ πρῶτον εἰσῆχθησαν περὶ τὰ μέσα τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος, εὐδοκίμοισι καλλιεργούμενα καὶ ἐντὸς γαστρῶν, καὶ κατὰ γῆς. Ἀπαιτεῖται ὅμως ὥστε τὸ χῶμα νὰ ᾖ ἐλαφρὸν καὶ λιπαρὸν, δηλαδὴ, νὰ ἐμπεριέχῃ πολλὴν ὕλην φυτῶν

καὶ ἐπὶ βραχέων καυλῶν. Ἡ ἀνθοῖς ἀρχεῖται κατὰ τὸν Φεβρουάριον μῆνα καὶ διαρκεῖ σχεδὸν καθ' ὅλον τὸν Μάρτιον.

Πολλαπλασιάζεται δὲ συνήθως διὰ τῆς φυτεύσεως κλώνων ἢ μασχευμάτων.

Ι. ΔΕ ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

Ο ΑΛΕΚΤΩΡ

ΤΟΥ

ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ.

Ἐτρεχον ὅλαις δυνάμεσι! ματαίως ἢ καλὴ γραῖά μου ἠγωνίσθη νὰ μ' ἐμποδίσῃ, ματαίως ἐκράυγασεν ἢ ταλαίπωρος, «Φριδερίκε, ποῦ ὑπάγεις, τοιαύτην ὥραν, υἱέ μου; Ἀκόμη νύξ εἶναι! ἡσύ-

χασε, παιδί μου! ἡ μήτηρ σου θὰ λυπηθῇ διὰ τὴν ἀπουσίαν σου· ἐπίστρεψε, ἐπίστρεψε εἰς τὸν οἶκον· ἀλλ' ἐγὼ, ἀπειθής εἰς τὴν ἀνάκλησιν καὶ τὰς δεήσεις της, ἐξηκολούθησα τὸν πλάυητα δρόμον μου, καὶ, παραλλάττων τὰς τελευταίας τοῦ χωρίου οἰκίας, ὥρμησα ἀκατάσχετος εἰς τὴν διὰ πεδιάδων ἐκδρομὴν μου. Βεβαίως, ἐπρεπε νὰ ἦτον πολὺ ἰσχυρὸν τὸ κινεῖν με αἷτιον, ὥστε νὰ καταφρονήσω τὸν φυσικὸν μου φόβον. Ἡ σιωπὴ καὶ τὸ σκότος κατελάμβανον ἤδη τὴν ἐξοχὴν· ὁ ἐσπέριος ἀνεμος ἤρχισε νὰ πνέῃ, καὶ ἤλαυνεν ἐκ θυσμῶν πυκνὰ καὶ λευκοφαια νέφη κοκκινωπὰ ὑπὸ τῶν τελευταίων τοῦ ἡλίου ἀπαυγασμάτων· ὁ οὐρανὸς ἐλαμπεν ὅλος στυλινὸς καὶ καθαρὸς, καὶ οἱ ἀστέρες ἤρχιζον νὰ φαίνωνται πρῶτον ἀνὰ εἰς, ἔπειτα κατὰ συστήματα, ἀκολούθως εἰς σωρείας, καὶ τελευταίον κατεπλημύρισαν τὸ στερέωμα ὡς κύματα μαργαριτῶν σπινθηροβολούντων· τινὲς τούτων ἐφαίνοντο ὡς ἀποσπώμενοι ἀπὸ τοῦ κυκνοῦ θόλου, καὶ προχωροῦντες πρὸς ἐμὲ, χορεύοντες ἰδίον τινα χορὸν, ὡς νυκτερινοὶ σκοποὶ, ἀγρυπνοὶ φύλακες τῆς σκοτεινῆς τῶν ἰδιοκτησίς, ἄλλοι δὲ παρίστων παραδοξοτάτας μεταμορφώσεις, ἐφαίνοντο ὡς χρυσὰ πτηνὰ, ὡς πύριναι σφαῖραι· ἡ αἴρια πνεύματα, δι' ἵπτάμενα εἰς τὸ ἄπειρον, καὶ ἀναβαίνοντα εἰς τὸν οὐρανόν, τὴν κοινὴν πατρίδα των. Τότε καὶ ὁ γρύλλος τῶν ἀγρῶν ἀνελάμβανε τὸ ὑπόγειον ἄσμα του, καὶ ἐμελῶδει τοὺς ποικίλους καὶ εὐρύθμους τοῦ ἤχους. οὕτως, ὥστ' ἐνόμιζον ὅτι ἤκουον ἐτι περιηχοῦσας εἰς τὰ ὠτά μου τὰς ἀπειλητικὰς παραινέσεις τῆς καλῆς γραίας μου. Οἱ τεταμένοι οὗτοι στιβαροὶ βραχίονες, οὓς βλέπω εἰς τὸν ἀγκῶνα τῆς ἀτραποῦ, δὲν θὰ με τιμωρήσωσι μετ' ὀλίγον; Ὁχι! μάταιοι φόβοι! Εἶναι κερασέαι πεφυτευμέναι παρὰ τὴν ὁδόν. Παραλλάττων δὲ δρομαῖος πάντοτε τοὺς ἐκ λευκακάνθου φραγμούς, διήλασα διὰ τῶν πεδιάδων μετ' ἀκαθέκτου ὁρμῆς.

Μίαν στιγμὴν ἐσταμάτησα ἵν' ἀναπνεύσω καὶ καθησυχάσω τοὺς σπασμώδεις παλμούς τῆς καρδίας μου, ἀλλ' ἐρριπτον ἀκούων ὅλα τὰ εἶδη τῆς φωνῆς ψάλλοντα καὶ στενάζοντα εἰς τὴν σιγὴν τῆς νυκτός. Ἦσαν ἄρα τὰ ἀνθη τῶν πεδιάδων, χαιρετῶντα με τ' ἄσματά των τὴν δρόσον τῆς νυκτός, ὡς εὐεργέτριάν των, ἢ τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ παρακειμένου δάσους, ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν κορυφῶν των ψθυρίζοντα ὕμνους εὐχαριστηρίους πρὸς τὸν συντηρητὴν τοῦ παντός; ἢ ἴσως τὸ βομβοῦν ἑντομιον, ὅπερ, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τῆς ἀναπαύσεως, ἐμίγνυε τὴν φωνὴν του εἰς τὴν παράδοξον καὶ μυστηριώδη ἐκείνην συμφωνίαν τῆς εὐχαριστίας, ἣν ἐφώτιζον οἱ ἀμυδροὶ λύχνοι τῶν λαμπυρίδων, οἱ ἐπίγειοι οὗτοι ταῦτα ἀστέρες τῆς γῆς. Ἡ ἀγρία ἐκείνη ἀρμονία τῆς καθευδούσης φύσεως, οἱ διάφοροι μεμακρυσμένοι ἤχοι, ἐτθένοντο εἰς πηλοῦσας καὶ ἀσυνεπρήτους συμφωνίας, ἡ ταχέως προϊούσα σκιά καὶ διδοῦσα εἰς τὸ λυκαυγὲς διάδοχον νύκτα μέλαιναν καὶ παροδικῶν ἐκλάμψεων μεστήν, ὅλα ταῦτα με καταφύβιζον· ἡ φαντασία μου ἐνεπλήσθη παντοίων καὶ ἄλλοκρίτων φαντασμάτων, καὶ, ἀνακαθίσας ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς

χλόης, ἐκλαυσα πικρῶς. Τότε μόνον ἡ μνήμη τῆς μητρός μου, τῶν ἀνησυχιῶν της, τοῦ σφάλματός μου καὶ τῆς τόλμης μου, με κατέλαβεν ὅλον. Ἡ πατὴρ ἐστία, μετ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῇ περιθάλψεων καὶ τῶν ἀγαθῶν προσμευιδιαμάτων, παρέστη εἰς τὴν φαντασίαν μου γλυκεία, ἐνδεδυμένη μυρία λαμπρὰ καὶ ἐπαγωγὰ χρώματα, ἀοὺδ' ὑπώπτευσον πρὶν, κάλλη ἄγνωστα, ὧν τὰ θελγητρά δὲν ἀνακαλύπτονται εἰμὴ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀπουσία καὶ ἡ στέρησις καθιστῶσιν αὐτὰ διαπαντὸς περιπόθητα.

Ἀλλ' ἡ ναρκώδης μου αὕτη κατάστασις ἔπαυσεν εὐθὺς, ὅμα ἤκουσα τ' ὠρολόγιον τοῦ χωρίου σημαῖνον τὴν ἐνδεκάτην ὥραν. Τὸ φῶνημα ἀλέκτορος, ὅζου, ἐντονον, διαρκές, ἀντήχησεν, ὡς ἡ ἀστρατος ἤχῳ τοῦ τελευταίου παλμοῦ τῆς ὥρας, καὶ φῶς ἐρυθρὸν, ἐπιφανέν μοι διὰ τῶν δένδρων, μ' ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ τέρμα τῆς νυκτοπορείας μου δὲν ἦν μακράν· τότε τὸ θάρρος μετὰ τῆς περιεργείας μου ἐπανήλθε. Τρόντι, ἐφθασα ταχέως εἰς μικρὸν περίβολον, ἀκριδῶς κεκλεισμένον καὶ κρυπτόμενον μεταξὺ πυκνῶν ἱετῶν καί κιν παρίσσω, καὶ περιέχοντα οἰκίαν εὐχαριν, ἥς οὐ μακράν χειμάρρος μυκώμενος μετὰ κρότου, περιέχεεν εἰς τὸν ἐρημικὸν καὶ ἀγροίκον ἐκεῖνον τόπον τὴν δρόσον τῶν ῥείθρων καὶ τῶν ἀνθηρῶν τοῦ ὄχθων. Τὸ ἐρυθρὸν ἐκεῖνο φῶς ἐφειγγε πάντοτε· ἀλλ' εἰς τὸ ἔσχατον κρούσμα τῆς ἐνδεκάτης ὥρας ἐγένετο ἄφαντον. Ἡ χαμηλὴ καὶ ἀψιδωτὴ θύρα, ἡ μόνη φαινομένη ἐξοδος τοῦ μεριδίου, ἠνεώχθη βραδέως, καὶ δι' αὐτῆς προέβη γυνή, κρατοῦσα εἰς τὴν μὲν τῶν χειρῶν ῥάβδον, εἰς τὴν δὲ, λαθραῖον φανόν. Βύστροχοι λευκοὶ διέφευγον τὴν καλύπτραν μέλαπνος πέπλου, ὅστις τὴν ἐκάλυπτεν ὅλην. Ἐβάδισε δὲ βήματα τινα μετὰ προσοχῆς, καὶ ἔπειτα προχωροῦσα ταχέως εἰς τὸ μέσον μικροῦ πεδίου, ἐστάθη ἀπέναντι ἀνθους μήκωνος, ὅπερ, καθ' ὅσον τὸ ἐπλησίαζε, ἐγένετο φωτεινόν, ἀπαυγάζον λάμψιν κυανὴν ἀμφύβολον, καὶ πένθιμον, οἷαν παράγει ὁ φωσφόρος. Στρέψασα περὶ ἑαυτὴν τὴν ῥάβδον, ἐχάραξε κύκλον πύρινον, ἔπειτα ῥίψασα τὸν πέπλον ὑπὲρ τοὺς ὤμους της, ἐφάνη ὡς τιμωρὸς τις Νέμεσις, τὸ βλέμμα πλανῶσα, καὶ ἐπάδουσα παράξενόν τινα ἐπωδὴν, ἥς οἱ στίχοι, βραχεῖς καὶ μονότονοι, ἐπανελαμβάνοντο ἐκ διαλειμμάτων. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν φρίκην μου, ὅταν ἀνεγνώρισα ἐν τῇ γυναικὶ ταύτῃ τὴν λυσικόμῳ καὶ ἐνθυσιώσῃ, τὴν ἀνακαλούσῃ τὸ πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον πνεῦμα, τὴν Κυράν Μαργαρίταν, γραίαν καλὴν, ἣτις ἐφοίτα παρὰ τῇ μητρί μου, συμπαίζουσα τὸ πικέτον.

Ἄν δὲ καὶ προσεδόκων ταύτην τὴν ἀνακάλυψιν, καὶ ἡ ἀπειθείά μου δὲν ἔσχευ ἄλλη ναίτιαν, εἰμὴ νὰ βεβαιωθῶ δι' ἑμαυτοῦ περὶ φήμης τινὸς ἣτις περὶ αὐτῆς διέτρεχεν, ὅμως ἔμεινα ἐκθαμβος. Αὕτη λοιπὸν ἦτον ἡ προσηγὴς ἐκείνη κυρία, ἡ συνήθως τόσον συνεσταλμένη τὴν διαγωγὴν, ἡ γλυκὺ ἔχουσα τὸ μειδίαμα, πρασίαν καὶ ταπεινὴν τὴν φωνήν; Δὲν εἶχε τοὺς κόλπους μεστοὺς πάντοτε τραχημάτων καὶ ζαχαρωτῶν διὰ τὰ παῖδιά; Δὲν μᾶς διηγείτο ὡραίας διηγήσεις πρὸς διάχυσιν καὶ ψυχαγωγίαν; Μικρόθεν ὅταν τὴν ἐβλέπομεν, δὲν ἐκράζομεν τύπτοντες τὰς χεῖρας,

ἰδοὺ ἡ Κυρὰ Μαργαρίτα; Δὲν μᾶς ἡγάπα καὶ δὲν συνεχώρει πάντοτε τὰς ἀταξίας μας; Ἀλλὰ μὲ τόσας θελκτικὰς καὶ συμπαθεῖς ιδιότητες, ἦτον δυνατόν αὐτὴ νὰ ἦναι ἐμπουρά τις ἢ μάγισσα, ἐν τῶν κακοποιῶν ἐκείνων ὄντων, αἵτινα ἐν τῷ σκότει ἐκδικοῦνται τὰς ὕβρεις καὶ τιμωροῦσι τὰς περιφρονήσεις ὅσας ὑπέστησαν; Ἀμφιβολία δὲν ἐνεχώρει, ἡ βεβαιότης παρίστατο ἐνώπιόν μου μετ' ἀδυσωπῆτων ἀποδείξεων. Ἀπειροὶ περιστάσεις συγκεκριμένοι ἅμα καὶ διακεκριμένοι ἐπισωρεύοντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν μνήμην μου. Ἐνεθυμήθην τοὺς ὀφθαλμούς της, τοὺς ἀλλόκοτα φῶτα ἀπαυγάζοντας, καὶ ἀνικάνους ν' ἀντιστῶσιν εἰς ἐλευθερὸν βλέμμα καὶ τολμηρὸν, καὶ εἰς μὲν τὸ σκότος σπινθηρίζοντας ὡς ἀνθράκας, εἰς δὲ τὸ λαμπρὸν τοῦ ἡλίου φῶς ἀμαυροῦς, πεπηγότας, ἀνευ οὐδεμιᾶς ζωηρότητος. Ἐγνωρίζετο πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ Κυρὰ Μαργαρίτα, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ πόθεν εἶχεν ἔλθει· ἡγνοεῖτο ὅπως ἡ τύχη της, ἡ οἰκογένειά της, καὶ εἴη μεμονωμένη, οὐδένα ποτὲ δεχομένη. Ἐφαίνετο δ' ὡς ἂν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ της ἐφύλαττον τὴν οἰκίαν της ἀόρατα ὄντα, καὶ φῆμαι μυστηριώδεις διεδοθήσαν αὐξάνόμεναι ὀσημέραι, ἐξ ὧν ἔμαθον, ὅτι νῆα τις, θελήσασα νὰ εἰσέλθῃ ποτὲ εἰς τὸν περίβολόν της, ἐνῶ ἦν ἡ θύρα ἡνεωγμένη, ἐγένετο γωλή. Μίαν μόνην φορὰν τὴν εἶδα παρωγισμένην. ὦ! εἴθε νὰ τὸ εἰλησμόνουν! ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον! Τὸ πρόσωπον τῆς Κυρᾶς Μαργαρίτας εἶχε λάβει ἑκφρασιν τόπον παράξεναν, ὥστε ἔφυγα καταπεφοβισμένος. Τὰ ὄμματα της ἔγειναν στρογγύλα καὶ ἀκίνητα, ἡ δὲ ῥίν, κλίνουσα πρὸς τὸ στόμα της, ὡς ῥάμφος, τὸ ἐκρυπτε, καὶ τῷ ἐδίδε σχῆμα ἀλλόκοτον· εἰς δὲ βόστρυχος, ἐπιστέφον τὸ μέτωπόν της, ὑψοῦτο ὀρθὸς καὶ ἀκίνητος, καὶ τὴν ἐδείκνυσεν ὡς ὄρνειον σαρκοφάγον. Οὐαὶ εἰς τὸν ὅστις τὴν περιεφρόνει, διότι τὸν ἐτιμῶρει ἀνιλεῶς! Ταιούτον μ' ἐνέπνεε τρόμον, ὅστις ἠύξανεν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.

Αἱ σκέψεις καὶ ἀναμνήσεις αὗται, καὶ τοὶ συμποκνούμεναι ἐν τῇ κεφαλῇ μου, δὲν μ' ἐνεπόδιζον ὅμως τοῦ νὰ προσέχω καὶ εἰς τὴν φανταστικὴν σκηνὴν τὴν παριστωμένην ἐνώπιόν μου. Κεκυφώς καὶ κρυπτόμενος εἰς τὰ ὑψηλὰ χόρτα, παρατήρουν τὴν Κυρὰν Μαργαρίταν, διπλασιάζουσιν τὰς ἐπικλήσεις της, κινοῦσαν ἐκστατικῶς τὴν κεφαλὴν, ἀκρωμένην εἰς τὸ ἄπειρον κενόν, ἂν φωνή τις ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ἰδικὴν της, ὅτε καὶ μακρόθεν ἐσήμανε βραδέως τὸ μεσονύκτιον, ὡς σημεῖον ἀνυπομόνως προσδοκώμενον· διότι ἀμέσως μέλας καὶ μέγας ἀλέκτωρ, μ' αἵματόχροον τὸν λόφον, ἐράνη ἐν τῷ μέσῳ μαγικοῦ κύκλου, ἀρεῖς τρία φωνήματα καταλήξαντα εἰς ὄρυγμόν. Τότε ἡ φωσφορώδης λάμψις ἠύξησε, τὸ ἀνθος τοῦ μήκωνος ἐγένετο ὑπερμέγεθες, καὶ ἤρχισε νὰ περιστρέφεται περὶ ἑαυτὸ ὡς τεχνητός τις ἥλιος, προφαίνον ἐκ τῆς λαμπρᾶς στεφάνης τοῦ ὀμματαπτηνῶν παντοῖα τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα, ὅλα ἐμφυχούμενα, καὶ διαφόρους ἐκφράσεις λαμβάνοντα, θελκτικὰς, ὑπερηφάνους, τρομεράς, καθ' ἃς διεκρίνοντο, ἐγκεκλεισμένα ἐν τοῖς ζωηροῖς των βλεφάροις. Ὅσῳ δὲ ταχύτερον τὸ ἀνθος ἐστρέφετο, τόσῳ μᾶλ-

λον ὁ ἀλέκτωρ ἐμεγαθύνατο. Ἐπὶ τέλους δ' ἐφάνη ἡ κεφαλὴ τοῦ υπερήφανου καὶ ἀγρίου ὑπερήφανοῦ τοῦ λυγροῦ καὶ ὀρθίου ἀναστήματος νεανίου τινος, καὶ τὴν μεταμόρφωσιν ταύτην συνώδευσαν ἀγριαὶ καὶ ἀπαίσιοι κραυγαί. Πλησιάζον δὲ τὴν Κυρὰν Μαργαρίταν, τὸ φαντασιώδες τοῦτο ὄν, τῇ ἐρίπτειν εἰς τὸ πρόσωπον ὄμματα πτηνῶν. Ὑπαγε, τῇ εἶπε, καὶ γεννηθήτω σοὶ ὡς θέλεις. Τὰ πάντα τότε ἐσθῆθησαν, τὰ πάντα ἤφκνισθησαν, καὶ μέλαινα ὄρνις διέβη πλησίον μου, κλονούμενος δὲ τὴν παρηκολούθησα. Ἀφοῦ δ' ἐφθάσαμεν εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν, ἐκείνη μὲν ἐχώθη εἰς θάμνους σπάρτων, ἐγὼ δὲ ἐνόησα ὅτι δὲν ἐτελείωσαν εἰσέτι τὰ πάντα, καὶ ἔμεινα ἐν ζωηροτάτῃ ἀγωνίᾳ. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἤκουσα μακρόθεν τὸν τραχὺν καὶ εὐρυθμον κρότον ἀμάξης ὁδευούσης ἡσύχως· ὅσον προύχωρε, ὁ ἦχος ἐγένετο εὐκρινέστερος, καὶ τὸ χάριεν ὄσμα τοῦ ἀμαξολάτου ἐμειγνύετο μετὰ τοῦ μελαγχολικοῦ βόμβου τοῦ κωδωνίου τῶν ἡμιόνων, καὶ μετὰ τῶν μονοτόνων τρυγμῶν τῶν τροχῶν. Τέλος εἶδα τὴν ἀμαξάν· ὁ ἡνίοχος ἐπληττε τὰς ἡμιόνας του, καὶ ἐξηκολούθει τὸ παιδρὸν ὄσμα· ἀλλ' ἀμέσως διεκόπη, ἀφοῦ εἶδε προχωροῦσαν πρὸς αὐτὸν τὴν μέλκιναν ὀρνίθα, χορεύουσαν ἀλλοκότως καὶ σκιρτῶσαν, καὶ τὰ σκιρτήματά της μὲ παράξενα κινήματα συνοδεύουσιν. Πρὸς Θεοῦ! ἐκραύγασε, δὲν εἶναι στοιχεῖον τοῦτο; καὶ ἔκαμα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ἐξέστεινε δὲ τὴν μάστιγα, ἵν' ἀποσβέσῃ τὴν ἀποτρόπαιον ταύτην ὀπτασίαν· ἀλλ' ἡ κατάρτος ὄρνις, ἀπειλοῦσα αὐτὸν μὲ τὸν πόδα, ἐσκίρτα ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω του, καὶ ἄλλοτε μὲν ἐγένετο ὀγκώδης ἢ ἄφαντος, ἄλλοτε δ' ἐκυλίστο ὡς σφαῖρα, καὶ ἀνίστατο πάλιν γυμνακέφαλος ὡς ἀκανθόχοιρος, καὶ ἐφαίνετο ἀναρβιχωμένη, καὶ ἐπερχομένη νὰ τὸν πληγώσῃ. Καταπεφοβισμένος ἀπὸ τῶν τρομερῶν ὄψεων τῆς φρικώδους ταύτης νυκτός, καὶ ἀπκηδημένος, ἡσθάνθην ὅτι ἐκινδύνευσα νὰ ἐκπνεύσω, ὅτ' ἐν τῇ ἀμυδρᾷ τῆς σελήνης λάμπει, ἀνεγνώρισα τὸν ἡνίοχον. Ἦν δὲ οὗτος ὁ Πέτρος, ὁ ἀγρονόμος τῆς μητρός μου. Ὀφελούμενος δ' ἐκ τῆς εὐκαιρίας, ἐνῶ διέβαινε τὸ ζεύγος ἀπὸ τοῦ μέρους, ἐνθα ἦμην κεκοιμημένος, ἐρρίφθην, καὶ ἔπεσα ὡς λειποψυχὴν εἰς τὰ ὀπίσθια τῆς ἀμάξης. Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἦμην καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ φόβου, δὲν ἐδυνήθην ν' ἀποσπάσω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀπὸ τῆς φρικώδους σκηνῆς ἧτις ἐμὲ μὲν ἐμαγγάνευε, τὸν δὲ ἄθλιον Πέτρον ἐξώντου, ὥστε οὔτε μὲ παρατήρησε. Κατ' ἀρχὰς τὸν εἶδα νὰ νικήσῃ τὸν ῥόβον του, καὶ νὰ προχωρήσῃ ἀποφασιστικῶς, ἀφοῦ ἐσταυρώθη τρεῖς, ἵνα συλλάβῃ ἡ τοῦλάχιστον ἀποδιώξῃ ἀπ' ἐμπροσθέν του ἐκεῖνο τὸ ἀνώνυμον καὶ πονηρὸν ὄν, ὅπερ τόσον σκληρῶς τὸν ἐδίωκεν. Ἀλλὰ ματαίως! ὅταν τὸ ἐπλησίαζεν, αὐτὸ διέφευγε τὰς χεῖράς του θαυμασίως, ἐπειτα ἐχόρευεν, ἐσκίρτα καὶ ἐκάγχαζε, γελῶν γέλωτα σφοδρὸν, θηριώδῃ καὶ σαρκαστικῶν, ἐνῶ ἔβλεπε τὸν Πέτρον κινδυνεύοντα ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ τοῦ φόβου. Τῶντι ὁ πτωχὸς νέος συνέστησε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν θεόν, καὶ τότε ἡσθάνθη ἐκυτὸν ἐλαφρυνθέντα ἀπὸ μέγα βάρους, διότι εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, εἶδε τὰς

οίκας τοῦ χωρίου διακρινομένας ἐν τῇ σκοτίᾳ. Τότε ἐπίστευσεν ὅτι ἐσώθη. Ἀλλὰ Πέτρε, εἶπε φωνή τις, καὶ ἤθελον ὁμώσει, ὅτι ὠμίλει ἡ ὄρνις Πέτρε, δὲν δύνασαι ν' ἀρνηθῇς, ὅτι δὲν ἐφοβήθης τὴν ἐκδίκησίν μου. Σκέρθητι λοιπὸν καλῶς ἐπὶ τῶν γραιῶν γυναικῶν, ὅταν τὰς καταφρονῇς, σκέρθητι ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ μου, ὃν κατεπάτησας, ἐφυβρίζων με. Ἰδοὺ! ἡ γλῶσσά σου θέλει ἀπὸ τοῦδε μείνει ἀκίνητος ἐν ἔτος καὶ μίαν ἡμέραν· ἐπικατάρχτε, ἐπικατάρχτε! Τότε ὁ Πέτρος ἐξήγαγε σπασμωδικῶς ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ μικροῦ ἐγκόλπιον, καὶ λύσας αὐτὸ ἀπὸ τοῦ σχοινίου, ἐξ οὗ ἐξήρτητο, Παναγία μου, εἶπε, ματαίωσον τὰς ἀπειλὰς ταύτας, καὶ τὸ ἀποτρόπαιον καὶ καταχθόνιον τοῦτο ὃν λαβέτω τὴν ἀνήκουσαν τιμωρίαν! Εἶπε, καὶ ἔρριψε τὸ ἐγκόλπιον κατὰ τῆς ὄρνιθος, καὶ τὴν προσέβαλε. Τότε αὐτὴ ἐπεσεν, ἀφείσα κραυγὴν κλαυθμηρὰν καὶ πένθιμον, κραυγὴν ἐπαναληφθεῖσαν τρίς εἰς ἀπέραντον ἑκτασιν! Ὁ Πέτρος τότε τὴν ἀνεζήτησεν εἰς τὸ μέρος, ἐνθα ἐπεσεν, ἀλλ' ἐκεῖ οὐδὲν ἐφαίνετο πλέον· ἡ σελήνη μόνη ἐφώτιζεν ὠχραῖς ἀκτίσι τὴν εἰρηνικὴν τοῦ τόπου καλλονὴν, καὶ τὸ ἅγιον ἐκεῖνο ἐγκόλπιον ὅπερ ἠκτινοβολεῖ ἐπὶ τῆς κόνης τῆς ὁδοῦ, ἐνθα κατέκειτο· τὰ δ' ἄνθη τῶν λειμῶνων, τὰ δένδρα, ὁ οὐρανὸς καὶ οἱ ἀστέρες, ἐτήρουν ὁλόκληρον τὴν μεγαλοπρεπὴ των γαλήνην. Τότε δ' εὐεργετικὸν δρόμος ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, καὶ ὄσας θλίψεις καὶ ἀλγηδόνας ἤσθανόμην, τὰς κατεπράυνεν.

Ἀποῦ δὲ συνῆλθα, δὲν ἐδυνήθην νὰ συνάψω τὰς ἰδίαις μοι καὶ νὰ ἐννοήσω τί μοι συνέβη· εὐρέθην δ' ἐπὶ τῆς κλίνης μου, πλησίον τῆς μητρὸς μου καὶ τῶν μικρῶν συντρόφων μου, οἵτινες φιλοτίμως μ' ἐπεδαψίλευον τὰς γλυκεῖας καὶ τρυφεράς φροντίδας των. Ἐξεπλάγην δὲ διὰ τὸν θόρυβον καὶ διὰ τὴν χαρὰν αὐτῶν, ὅτ' ἐξύπνησα, καὶ διὰ τὰ παιδικὰ παιγνίδια, ὅσα μ' ἔφεραν ἡ μήτηρ μου μετὰ στοργῆς ἀπὸ τὸν θάλαμον τῆς. Ἀλλὰ τότε ἠνεώχθη ἡ θύρα, καὶ εἰσῆλθεν ἡ Κυρὰ Μαργாரίτα, παράφρων, προσηνὴς καὶ γελῶσα, νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς υἱείας μου.—Εἰς τὴν θέαν τῆς αἰφοῦρας καὶ τρομερὰς νυκτερινὰς ἀναμνήσεις μ' ἐπανῆλθον, καὶ ἀποτροπιασθεὶς αὐτὴν, ἐπανέπεσον αὐτῆς εἰς τὴν κλίνην μου, καὶ βλέπων, ὅτι μ' ἐπλησίαζε, ἐχώθην ὅλος ὑπὸ τὰ σκεπάσματά μου, κραυγάζων μετὰ τρόμου, Μητέρα μου, μητέρα μου, βοήθησον, ἰδοὺ πάλιν ἡ μέλαινα ὄρνις! Ὅλοι δὲ μ' ἐνόμισαν φρενήρη, καθὼς καὶ ἤμην τινόντι.

Μέγα Ρεῦμα τῇ 16 Νοεμβρίου 1852.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ.

Β Α Θ Ο Σ

ΤΟΥ

ΩΚΕΑΝΟΥ.

—ο—

Ἡ ἐπομένη ἐκθεσις ἐκοινοποιήθη εἰς τὴν Βασιλικὴν ἐταιρίαν τῆς Ἀγγλίας παρὰ τοῦ πλοιάρχου Δενχάμ (Denham), διευθυντοῦ τοῦ βασιλικοῦ Βρεττανικοῦ πλοίου Ἑράλδ (Herald).

α Ὁ πλοίαρχος Denham, διαταχθεὶς παρὰ τῆς Κυβερνήσεώς του νὰ ἀναλάβῃ ἐπιστημονικὴν διάπλουν, παρηγγέλθη νὰ ἐξιχνιάσῃ μεταξὺ ἄλλων ἀντικειμένων καὶ τὸ βάθος τοῦ ὠκεανοῦ. Ἀνέρερε δὲ ὅτι ἐξετάσας ἐν μέρος αὐτοῦ εὗρεν αὐτὸ ἔχον βάθος 7,706 ὀργυῶν (1) εἰς 36 μοίρας 41 λεπτά μεσημβρινὸν πλάτος, καὶ 37 μοίρας 6 λεπτά δυτικὸν μῆκος κατὰ τὸ Μεσημβρινὸν τοῦ Greenwich. Ὁ βυθισμὸς τῆς βολίδος ἐγένετο ἐν ἡμέρᾳ γαληνιαίᾳ τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1852 Ν. Ε. διαβαίνοντος τοῦ πλοίου ἀπὸ τοῦ Ῥίου Ἰαννέου εἰς τὸ Εὐελεπὶ ἀκρωτήριον. Τὸ σχοινίον τῆς βολίδος ἦτο ὁμοιόμορφον καὶ συνεχὲς καθ' ὅλον τὸ μῆκος του, καὶ εἶχε διάμετρον 1/10 τοῦ δακτύλου (2), ἑκατὸν δὲ ὀργυαὶ αὐτοῦ ὅταν ἦσαν στεγναὶ ἐζύγιζον μίαν λίτραν (3). Ὁ πλοίαρχος Δενχάμ (Denham) ἔλαβε παρὰ τοῦ Μοιράρχου Μ' Kewer τοῦ Ναυτικοῦ τῶν Ὁμοσπόνδων Πολιτειῶν, καὶ διευθυντοῦ τῆς φρεγάτας Congress, 15,000 ὀργυῖας τοῦ σχοινίου τούτου, ἧτοι 10,090 ὀργυῖας εἰς ἓνα πηνιστῆρα καὶ 5,000 ὀργυῖας εἰς ἄλλον, καὶ φρονεῖ ὅτι ἦτο ἐξαιρετικῶς κατάλληλον πρὸς τὸν σκοπὸν δι' ὃν κατεσκευάσθη. Ἡ βολὴς ἐζύγιζεν 9 λίτρας, καὶ σύρασα μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὴν κατάδυσίν τῆς 7,706 ὀργυῖας ἐκ τοῦ σχοινίου τούτου, εὗρε τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης. Ὁ πλοίαρχος Denham ἀναφέρει ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχος τοῦ Hutchesson καὶ αὐτὸς εἰς διαφόρους λέμβους μετὰ τὰς ἰδίας χεῖρας των ἀνεβίβασαν πολλάκις τὴν βολίδα 50 ὀργυῖας, καὶ ἀποῦ ἀνενεοῦτο ἡ κατάδυσίς τῆς ἴστατο ἀποτόμως εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον ἐντὸς μιᾶς ὀργυῖας καὶ δὲν ἐγύριζε πλέον τὸν πηνιστῆρα.

Ἡ ταχύτης μεθ' ἧς ἡ βολὴς κατέβαινεν ὑπῆρξεν ἡ ἐφεξῆς:

		ὥραι	λεπτ.	δεύτ.
Αἱ πρῶται	1000 ὀργυαὶ εἰς	0	27	15
1000 ἕως 2000	" " "	0	39	40
2000 " 3000	" " "	0	48	10
3000 " 4000	" " "	1	13	39
4000 " 5000	" " "	4	27	06

(1) Μία ὀργυιὰ ἰσοδυναμεῖ μετὰ 6 πόδας Ἀγγλικούς ἢ 1,829 μέτρα.

(2) 1/10 τοῦ δακτύλου ἰσοδυναμεῖ μετὰ 0,02539 τοῦ μέτρου.

(3) Μία λίτρα ἰσοδυναμεῖ μετὰ 142 δράμια.